

ZUBORENJE ŽIVLJENJA

Gustav Krklec

Lepo je ob izviru pod makleni
prisluškovati vodi, ki se peni.

Iz mrkih tal srebrn curek vznika,
šumi, skaklja in urno se odmika.

Šušti med listjem, teče skozi travo,
zatem potone v praprotno goščavo.

Čez čas uho spet sliši žuboreti
srebrni tok, ki se med ločjem sveti.

Boré se kaplje, da iz nič nastalo
življenje zraslo bi in zmagovalo.

Lenariš v senci, spanec te zmaguje,
a voda breg spodjeda, šumno hrufe.

In ko zvečer hladiš se v blagi sapi,
že cel potoček vije se po grapi.

Samota tvoja zdi se neutešljiva,
a potok v šumno reko se izliva.

Razpredaš sanje kakor pajek mreže,
po reki bark stotero vodo reže.

Posedaš ob studenčku v senčni loki,
a reka raste — vanjo vro pritoki.

Spreglej, nevernež! Dvomov se odkrižaj!
Brezkončna reka že se morju bliža.

Veš, kaj šušlja ti vrelec pod makleni?
»Življenje gibanje je. Vstani! Kreni!«

Prevedel Peter Levec